

Jo Claes

NIET VOOR MIETJES

DE RODDEL

'Vlaamse kwaliteit van de bovenste plank'

— Crimezone.nl

Jo Claes

**NIET VOOR
MIETJES**

DE RODDEL

UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

Voor Samuel en Simon

1.

Het begon allemaal met een roddel. Een roddel die bestond uit één zinnetje van slechts zes woorden, maar de inhoud van dat zinnetje was ronduit schokkend en zou gevolgen hebben die niemand kon voorzien. Niet degene die ermee begonnen was en zeker niet degene over wie het ging.

En toch wist iedereen heel goed wat roddelen inhoudt: iemand spreekt opzettelijk kwaad over een ander, men zegt iets negatiefs en stelt het voor alsof het de waarheid is. Maar een roddel zou geen roddel zijn als het waar was wat er werd beweerd. En toch geloofde zo goed als iedereen het gerucht. Waarom? Omdat roddels een vreemde eigenschap hebben: ze verspreiden zich als een lopend vuurtje. Dat komt doordat een roddel zo sensationeel is dat bijna iedereen hem meteen doorvertelt. En net daarin schuilt het gevaar, want wat door zo veel mensen steeds weer wordt herhaald, lijkt zo waar te zijn dat niemand nog twijfelt aan wat er wordt gezegd.

Zo ging het ook op de school waar Matthias Devriendt en zijn zus drie maanden geleden als nieuwe

leerlingen waren gearriveerd. Hij in het tweede jaar van het middelbaar onderwijs, Sofie in het eerste. In het begin was dat allesbehalve gemakkelijk geweest. Als nieuweling op een school komen houdt in dat je niemand kent, dat de gewoonten en de manier van lesgeven je volkomen vreemd zijn en vooral: dat je geen vrienden hebt en op dat vlak opnieuw moet beginnen.

Maar intussen was het november en tijdens die eerste twee maanden van het schooljaar was er zo veel gebeurd dat bijna alle leerlingen van de eerste graad wisten wie Matthias Devriendt was. Hetzelfde gold voor de meeste leerkrachten en voor meneer Paepen, de directeur.

Dat had met verschillende factoren te maken. Ten eerste viel Matthias op omdat hij altijd een hoody droeg, iets waarmee hij in het begin door een paar plaaggeesten was gepest, maar wat inmiddels zo'n gewoon gezicht was geworden dat niemand er nog van opkeek.

Ten tweede was hij bevriend geworden met twee aparte figuren uit zijn klas: Dante Tavenier, een tengere jongen met een Harry Potter-brilletje die alles af wist van computers en een kei was in wiskunde. En Rani Smeyers, een meisje met rood haar dat altijd in het zwart gekleed liep, zich met niets of niemand bemoeide en heel eigenzinnig was.

Ten derde had dit ongebruikelijke drietal er eigenhandig voor gezorgd dat twee verontrustende gebeurtenissen op school werden opgelost. In september ging het over de diefstal van dure smartphones, in oktober over de mysterieuze verdwijning van een tekening die de eerste prijs had gewonnen in een tekenwedstrijd.

De tekening was van een zekere Linde Bakelants. Zij en haar tweelingzus Soetkin waren pas in oktober op school gekomen en mevrouw Peeters, hun klassenlerares, had Linde een plaats gegeven naast Matthias. Die had zich over het meisje ontfermd, omdat hij zich nog goed herinnerde hoe moeilijk het was om zich als nieuwe leerling thuis te voelen op een vreemde school.

Bovendien konden Linde en Soetkin absoluut niet met elkaar opschieten. Ze waren dan wel een tweeling – zij het een twee-eiige tweeling – maar voor de rest hadden ze weinig of niets gemeen. Ze vermeden dan ook zo veel mogelijk elkaars gezelschap, maar dat nam niet weg dat ze vaak ruzie hadden en dat had dus aanleiding gegeven tot de affaire van de verdwenen tekening.

Matthias, Dante en Rani hadden zich de zaak aange trokken en waren erin geslaagd om de dader te ontmaskeren. Dat had op zijn beurt een paar gevolgen gehad die tot op de dag van vandaag meespeelden. Om te beginnen waren ze in conflict gekomen met de directeur, die hen er nog altijd van verdacht meer over de verdwenen tekening te weten dan ze wilden toegeven. En ten tweede was Dante voor de eerste keer in zijn leven smoorverliefd geworden.

Het meisje dat zijn hoofd op hol had gebracht was Linde, al was dat geenszins door haar toedoen gebeurd. Het tegendeel was zelfs waar, want Linde stak niet onder stoelen of banken dat ze eigenlijk meer geïnteresseerd was in Matthias, maar die had al vanaf het begin van het schooljaar een oogje op Rani.

Eén keer hadden Matthias en Rani zelfs gekust, op

de avond toen ze in het huis van Matthias' ouders een feestje hielden omdat ze de diefstal van de dure smartphones hadden opgelost. Dat was intussen bijna twee maanden geleden en sindsdien was er op dat vlak niets meer tussen hen gebeurd.

Matthias wilde niets liever dan dat Rani zijn vaste vriendinnetje werd, maar die hield de boot af. Ze beschouwde Matthias wel als een vriend, maar Rani zou Rani niet zijn als ze gemakkelijk te doorgronden was. Soms deed ze uitgesproken lief tegen hem en kwam ze hem zelfs aanmoedigen wanneer hij op zaterdag een hockeywedstrijd had, zodat hij de indruk kreeg dat ze hetzelfde voor hem voelde als hij voor haar. Maar daarna kon het net zo goed gebeuren dat Rani hem in de klas straal negeerde, dat ze op het schoolplein nauwelijks een woord tegen hem zei en dat ze in het weekend niet kwam opdagen wanneer hij een belangrijke wedstrijd moest spelen.

Matthias werd langzamerhand wanhopig van de situatie. Eigenlijk zou hij zijn moed bij elkaar moeten rapen en het onderwerp gewoon ter sprake brengen, maar dat durfde hij niet omdat hij geen idee had hoe Rani zou reageren en hij bang was dat hij zichzelf belachelijk zou maken. Dan verkeerde hij nog liever in onzekerheid, hoe verscheurend dat ook was.

Vroeg of laat, hoopte hij, zou Rani wel laten merken wat ze voor hem voelde en als dat gebeurde, waren er twee mogelijkheden. Ofwel ze maakte van hem de gelukkigste jongen op school, ofwel ze boorde zijn hoop definitief de grond in. Maar als bleek dat ze niet verliefd

op hem was, kon hij niets anders doen dan dat te accepteren. Of zoals zijn vader altijd zei: ‘Bij sommige feiten in het leven moet je je neerleggen, Matthias. Als je dat niet doet, kun je heel ongelukkig worden, en wat heeft dat voor zin?’

Maar hij wilde zich niet neerleggen bij de mogelijkheid dat Rani hem niet als vriendje wilde, daarvoor vond hij haar te leuk. Het probleem was dat je iemands gevoelens niet kan forceren, ook al ben je daar uit eigenbelang toe geneigd. Nee, hij was best bereid om Rani de nodige tijd te geven, maar eeuwig wachten had ook geen zin.

Soms kwam hij in de verleiding om in te gaan op de avances die Linde maakte. Ze was een mooi meisje en verstandig was ze ook, dat had hij gemerkt toen hij afgelopen maand samen met haar een opdracht voor kunstgeschiedenis had gemaakt.

Het was in die periode dat Dante verliefd was geworden op Linde, en dat had voor enige spanning tussen hem en Matthias gezorgd. Dante was ongelooflijk slim, maar met meisjes had hij geen enkele ervaring. Daar kwam nog eens bij dat hij een jaar jonger was dan de andere leerlingen van de klas en dat Linde een keer – met opzet of niet – tegen Matthias had gezegd dat ze Dante wel lief vond, maar dat hij voor haar te jong was in zijn manier van denken.

Matthias had dat nooit tegen Dante verteld, omdat het hem zou kwetsen en omdat hij wist dat zijn vriend tot over zijn oren verliefd was. Aan de andere kant stond het zo goed als vast dat het nooit iets tussen die twee

zou worden, daar had Linde geen twijfel over laten bestaan.

Het gevolg was dat Matthias voor een dilemma werd geplaatst. Wat moest hij doen: Dante blijven aanmoedigen bij iets wat duidelijk geen toekomst had of hem onverbloemd de waarheid vertellen, zodat hij geen onvervulbare droom bleef najagen? Met andere woorden, wat was in de gegeven omstandigheden het beste: de situatie onnodig lang laten aanslepen of kiezen voor de harde maar korte pijn?

Zoiets was een heel moeilijke keuze en als het van Matthias had afgehangen, had hij zich nooit met de zaak bemoeid, maar het waren Dante en Linde zelf die dat zo goed als onmogelijk maakten. Zijn vriend kwam hem constant om raad vragen en Linde liet duidelijk merken dat ze meer interesse had in hem, Matthias.

Enerzijds wilde Matthias zijn vriendschap met Dante niet in gevaar brengen door in te gaan op Lindes toenaderingspogingen, anderzijds was hij gevestigd door haar belangstelling voor hem. Zoals gezegd was ze een heel mooi en verstandig meisje, en er waren in de klas verschillende jongens die maar wat graag met hem van plaats hadden geruild.

Bovendien speelde er nog een andere overweging mee en die hield verband met Rani. In films zag je vaak hoe iemand probeerde om bij een ander interesse op te wekken door diegene jaloers te maken en Matthias vroeg zich al een tijdje af of dat ook bij Rani effect zou hebben. Zou ze wat meer interesse in hem tonen als hij liet blijken dat hij Linde wel zag zitten?

Een maand geleden, toen hij en Linde de opdracht voor kunstgeschiedenis hadden gemaakt en Lindes tekening het had gewonnen van die van Rani, was er wat irritatie tussen Matthias en Rani ontstaan. Eén keer had ze Linde zelfs spottend ‘zijn vriendinnetje’ genoemd en dat wees er volgens hem op dat Rani wel degelijk vatbaar was voor jaloezie.

Hij had haar toen met de hand op zijn hart verzekerd dat er niets was tussen Linde en hem, en daardoor was Rani weer wat vriendelijker geworden en had ze hem en Dante zelfs geholpen om de dader van de verdwenen tekening op te sporen. Maar daar was het bij gebleven. Ze had hem sindsdien niet gezegd dat ze zijn vriendinnetje wilde worden en ze had in niets laten blijken dat ze verliefd op hem was.

Zijn vader zei vaak dat verliefde mensen zich als dwaazen gedragen, en hoewel Matthias vond dat zo’n bewering alleen maar aantoonde dat zijn vader te oud was om nog verliefd te worden, moest hij toegeven dat er toch een grond van waarheid in de uitspraak zat. Alles welbeschouwd gedroeg ook hij zich al een poosje als een verliefde dwaas, want ten einde raad had hij besloten om de gok te wagen. Als Rani zich er niet toe kon of wilde brengen om officieel zijn vriendinnetje te worden, zat er niets anders op dan haar een duwtje in de goede richting te geven. En dat duwtje heette Linde. Die wilde niets liever dan zo veel mogelijk met hem samen zijn en hopelijk zou dat Rani jaloers maken.

Sinds een paar weken ging hij daarom tijdens de pauzes altijd bij Linde op het schoolplein staan, stelde ge-

regeld voor om samen aan een taak te werken, nodigde haar uit om naar zijn hockeywedstrijden te komen kijken of vroeg haar mee als er een leuke film draaide in de stad.

Linde zei nooit nee, maar het was Dante natuurlijk niet ontgaan dat Matthias veel meer tijd dan vroeger met Linde doorbracht en het gevolg daarvan liet niet lang op zich wachten. Dante gedroeg zich steeds afstandelijker, vermeed hoe langer hoe meer zijn gezelschap en verviel weer in zijn oude gewoonte. Tijdens de pauzes zat hij op het schoolplein voortdurend in zijn eentje op een bank met zijn iPad op zijn schoot en sloot zich af van de rest van de wereld. Hij keek zelfs niet meer om naar Linde en gaf de indruk dat hij de moed had opgegeven of dat hij – zoals Matthias' vader het formuleerde – zich bij de feiten had neergelegd.

Matthias had geprobeerd om met Dante te praten en hem ervan te overtuigen dat wat hij deed alleen maar als strategie was bedoeld om Rani jaloers te maken. Hij was helemaal niet verliefd op Linde, verzekerde hij Dante. Hij vond haar wel een leuke meid, maar meer moest er niet achter zijn houding gezocht worden.

Dante had tijdens het gesprek geen enkele keer van zijn iPad opgekeken, maar het was duidelijk dat hij geen woord geloofde van wat er werd gezegd. Dat was de reden waarom Matthias had beslist om een eind aan zijn vertoning te maken. Hij wilde Dante niet als vriend verliezen en hij mocht Linde ook niet langer aan het lijntje houden, dat was niet eerlijk tegenover haar.

Bovendien had de hele zaak een averechts effect.

Sinds hij meer met Linde optrok, was Rani met de dag norser en afwijzender geworden. Dat bewees dat dit een verkeerde manoeuvre was en achteraf begreep hij zelfs niet meer wat hem had bezielde om op zo'n stomme manier te proberen Rani voor zich te winnen. Zijn vader had gelijk: wie verliefd was, gedroeg zich als een dwaas.

Het was in die omstandigheden dat de roddel plotseling, als een donderslag bij heldere hemel, was opgedoken. Wie hem de wereld in had gestuurd wist niemand. Met welke bedoeling de persoon in kwestie het had gedaan was evenmin duidelijk. Maar ineens, van de ene dag op de andere, was dat ene zinnetje van zes woorden er, die roddel die god-wist-waar was begonnen en zich razendsnel over de hele school had verspreid. Eerst alleen van mond tot mond, toen in de vorm van levensgrote letters die met een spuitbus op de schoolpoort waren geschreven, zodat iedereen die ochtend werd geconfronteerd met wat er als een orakel te lezen stond:
MATTHIAS EN LINDE HEBBEN HET GEDAAN!!!

2.

Achteraf is het altijd moeilijk om te reconstrueren wat er op zo'n moment allemaal door je heen gaat, maar Matthias zou nooit – al werd hij honderdtwintig jaar – vergeten wat er door zijn hoofd zinderde toen hij die ochtend zag wat iemand op de schoolpoort had geklad. Dit kan niet, dacht hij in paniek. Ik ben nog niet wakker! Dit is een nachtmerrie!

Maar al na een of twee tellen kwam hij tot het verpletterende besef dat hij niet droomde, dat dit daadwerkelijk gebeurde en dat er voor iedereen helder en duidelijk te lezen stond dat Linde en hij HET hadden gedaan.

Tegelijkertijd begon hij over zijn hele lichaam te trillen als een espenblad en kreeg hij het zo warm dat hij de capuchon van zijn hoody met een ruk van zijn hoofd trok. Op hetzelfde ogenblik realiseerde hij zich hoe dom dat was en hij zette vliegensvlug de capuchon weer op, in de hoop dat niemand van de mensen bij de poort hem zou herkennen.

Natuurlijk was dat vergeefse moeite. Intussen had iedereen hem allang opgemerkt en uit de manier waarop

sommigen naar hem keken, kon hij afleiden dat ze doelbewust hadden staan wachten tot hij op school arriveerde, zodat ze persoonlijk getuige konden zijn van zijn reactie.

Het gegiechel was dan ook niet van de lucht. Overal om hem heen werd er stiekem gelachen, gefluisterd, gewezen, grapjes gemaakt. Het leek alsof iedereen alleen maar oog had voor hem en inmiddels was de groep bij de poort zo groot geworden dat er een heuse opstopping was ontstaan. Niemand liep het schoolterrein op, niemand wilde een seconde van het spektakel missen.

Matthias stond erbij alsof hij in een zoutpilaar was veranderd, maar vanbinnen ging het er heel anders aan toe. Zijn hart pompte bijna tweehonderd slagen per minuut, zijn gedachten vonkten als vuurstenen door zijn hoofd, zijn keel was dichtgeschroefd van paniek.

Koortsachtig vroeg hij zich af wat hij kon doen. De tekst uitvegen zou niet lukken. De woorden waren met een spuitbus op het hout geschreven en verf liet zich niet zonder een speciaal product verwijderen. Er zat dus niets anders op dan gewoon door te lopen, zich groot te houden en te doen alsof hij zich geen barst aantrok van wat er op de poort stond.

Met een haast bovenmenselijke inspanning lukte het hem om opnieuw in beweging te komen. Achter zijn rug nam het rumoer meteen toe en werd er harder gelachen nu hij zwijgend afdroop.

Zonder omkijken liep hij stug door, met verkrampte spieren en houten benen. Ineens moest hij aan zijn zus denken. Hij was eerder van huis vertrokken dan Sofie,

maar binnen enkele minuten zou ook zij geconfronteerd worden met wat er over haar broer te lezen stond bij de ingang van de school. Zijn zus kennende zou ze zich doodschamen. En veel erger nog: ze zou geen seconde aarzelen om vanavond aan hun ouders te vertellen wat er was gebeurd.

Matthias kneep zijn ogen stijf dicht. Hoe zouden zijn vader en moeder op het nieuws reageren? Boos? In verlegenheid gebracht? Teleurgesteld? In elk geval zouden ze willen weten of het waar was wat iedereen had kunnen lezen en waar ongetwijfeld de hele school intussen de mond vol over had. Klopte het gerucht? Hadden Linde en hij 'het' gedaan?

Wat moest hij daarop zeggen? Het was te verwachten dat hij de beschuldiging bij hoog en bij laag zou ontkennen, de vraag was dus of ze hem zouden geloven. Hij had een goede band met zijn ouders, daarover had hij absoluut niet te klagen, ook al kon zijn vader af en toe tamelijk streng zijn. Als ze hun zoon vertrouwden, zouden ze hem toch op zijn woord moeten geloven.

Aan de andere kant wist hij nu al wat zijn vader zou zeggen: waar rook is, is vuur. Waar kwam dat gerucht dus vandaan? Was er iets tussen Linde en hem wat hij hun niet had verteld? Ze hadden haar de laatste tijd een paar keer bij het hockeyveld zien staan en zijn moeder had een keer gevraagd waarom dat blonde meisje naar de wedstrijd kwam kijken. Dat deed ze voorheen toch nooit? Waarom nu dan wel?

Omdat hij liever niets zei over zijn poging om Rani jaloers te maken, had Matthias er zich met een smoesje

van afgemaakt. Linde dacht erover na om zelf met hockey te beginnen, had hij gezegd, vandaar dat ze de sfeer eens kwam opsnuiven.

Waarom had hij daar verdomme over gelogen? Intussen moest hij toch beter weten. Een leugen kwam na verloop van tijd altijd in je eigen nek terecht, dat had hij de afgelopen maanden verschillende keren ondervonden. Als zijn ouders nu over de roddel hoorden, zouden ze beseffen dat hij hun niet de hele waarheid had verteld en waren ze misschien geneigd om hem níét te geloven.

Welke gevolgen dat zou hebben was moeilijk in te schatten, behalve dat zijn moeder doodongelukkig zou zijn, misschien zelfs zou gaan huilen, en dat zijn vader... Hij had geen flauw idee hoe die zou reageren, maar dat hij bijzonder boos zou zijn stond als een paal boven water, en als zijn vader boos werd was je liever niet in de buurt.

Intussen was hij halverwege het schoolplein gekomen. Vanuit zijn ooghoeken speurde hij naar de bank waar Dante gewoonlijk zat. Hij was er nog niet, maar het zou niet lang meer duren of ook hij zou lezen wat er over zijn beste vriend werd gezegd en over het meisje op wie hij al wekenlang verliefd was.

Matthias voelde zich verkillen tot in het merg van zijn botten. Dante zou woedend zijn, daarover bestond geen twijfel. Hij was er toch al van overtuigd dat Matthias achter Linde aan zat en nu bleek dat hij zich dat niet had ingebeeld. Sterker nog, volgens wat er op de poort geschreven stond, hadden Matthias en Linde ‘het’ zelfs gedaan.

Dante zou de rest van zijn leven geen woord meer tegen hem zeggen en daarmee zou hij een fantastische vriend verliezen, de eerste die de moeite had genomen om iets tegen hem te zeggen toen hij begin september moederziel alleen op het schoolplein stond omdat hij geen mens kende. Daar was hij Dante altijd dankbaar voor geweest en nu gebeurde dit. Stank voor dank, zou Dante ongetwijfeld denken, en nam hem dat eens kwalijk. Zo behandelde je een vriend niet. Dit was zo laag-bij-de-gronds dat er geen woorden voor waren.

Het viel Matthias op dat hij ook op het schoolplein werd nagestaard. Leerlingen die hem zagen aankomen, gingen meteen in groepjes staan en bogen hun hoofden samenzweerderig naar elkaar toe. Het scenario was telkens hetzelfde. Overal waar hij passeerde werd er opgewonden gefluisterd en gegrinnikt. Het zou hem niet verbazen als er achter zijn rug naar hem gewezen werd alsof hij een kermisattractie was, of de idioot van het dorp, of de grootste sukkel op school.

Onwillekeurig versnelde hij zijn pas en probeerde al die negatieve aandacht onbewogen te incasseren, maar inwendig was hij in rep en roer. Hij voelde zich gebrandmerkt, bespot, uitgelachen, in zijn hemd gezet. Wie was hier verantwoordelijk voor? Wie had die roddel op de poort gekliederd? Wie had een reden om hem – of Linde – zoiets aan te doen?

Linde! flitste het plots door hem heen. Was zij al op de hoogte? Had ze al gelezen wat er over haar en hem werd beweerd? Als ze nog niet op school was, kon hij haar misschien nog waarschuwen. In de gegeven om-

standigheden was het beter om thuis te blijven, zich ziek te melden, wat dan ook, zolang ze maar niet persoonlijk met deze catastrofe werd geconfronteerd.

Hij bleef staan, keek of er geen leerkracht in de buurt was en haalde zijn mobieltje uit zijn zak. Met bevende vingers selecteerde hij Lindes nummer. Er werd niet opgenomen. Haar voicemail sloeg aan.

Hij vloekte van frustratie. Een ogenblik verkeerde hij in tweestrijd. Hoe kon hij dit uitleggen? Wat moest hij in hemelsnaam zeggen? Hij pijnigde zijn hersenen. Toen nam hij een besluit en fluisterde gejaagd: ‘Linde, er staat iets afschuwelijks over ons op de schoolpoort. Dat we “het” gedaan hebben. Iedereen heeft het gezien en lacht erom. Blijf thuis. Zeg tegen je ouders dat je ziek bent. Het is beter dat je je gezicht hier niet laat zien. Ik weet niet wie dit gedaan heeft. Ik bel je later nog.’

Hij verbrak de verbinding, maar net toen hij zijn telefoon weer in zijn zak wilde steken, merkte hij dat hij verschillende meldingen had op Facebook en Instagram. De tekst op de schoolpoort was al ontelbare keren gefotografeerd en ging razendsnel de hele school rond. Dat kon natuurlijk niet uitblijven. Op die manier zou Dante intussen ook weten wat er gaande was. En... Rani.

Matthias’ schouders zakten moedeloos naar beneden. Hoe zou zij hierop reageren? Bij Rani wist je dat nooit van tevoren. Normaal gesproken zou ze boos zijn op hem. Ze waren officieel wel geen stelletje, maar toch was dit ook voor haar kwetsend, aangezien er her en der

op school werd gefluisterd dat zij en hij iets met elkaar hadden. Dat kwam waarschijnlijk doordat Rani met geen enkele andere jongen omging dan met hem. En met Dante natuurlijk, maar dat telde niet. In geen honderd jaar geloofde iemand dat een meisje als Rani ooit iets met een jongen als Dante zou beginnen.

En toch kon het net zo goed dat ze volkomen anders zou reageren. Rani was zelf vaak het mikpunt van spot omdat ze nu eenmaal een buitenbeentje was, tegen niemand een woord zei en zich compleet anders kleepte dan de rest van de meiden op school. Daarom had ze een uitgesproken afkeer van plagerijen en roddelpraatjes. Misschien koos ze om die reden wel zijn kant, zeker wanneer hij haar ervan kon overtuigen dat het gerucht absoluut niet waar was. Als hij daartoe tenminste de kans kreeg. Als ze naar hem wilde luisteren. Hij hoopte uit de grond van zijn hart dat ze dat zou doen. Dante als vriend verliezen was al erg genoeg, maar hij wilde Rani niet ook nog eens kwijtraken.

Op dat ogenblik zag hij de directeur met grote, driftige stappen zijn richting uit komen. Meneer Paepen was vergezeld van een leerkracht die hij niet bij naam kende en die onafgebroken op de directeur insprak, terwijl hij met armen en handen zenuwachtige bewegingen maakte. Waar het gesprek over ging was niet moeilijk te raden.

Het gezicht van meneer Paepen stond op onweer. Er lag een verbeterde, dreigende trek om zijn mond en zijn ogen schoten vuur. De directeur stond erom bekend dat hij erg begaan was met het imago van de school en zo'n

schunnige zin op de poort van zijn instituut kon hij onmogelijk tolereren, vooral omdat het ook de ouders ter ore zou komen wat zich hier vanochtend had afgespeeld. Wie deze vandalenstreek op zijn geweten had, kon erop rekenen dat hij zwaar zou worden gestraft.

Matthias zag de directeur almaar dichterbij komen. Nog tien meter. Nog vijf. Elk moment kon het gebeuren dat hij de leerling zag staan die het onderwerp van spot was en daardoor medeverantwoordelijk was voor de imagoschade die de school leed. Het resultaat zou een woede-uitbarsting zijn, midden op het schoolplein, daar viel niet aan te ontkomen.

Matthias bleef hulpeloos staan, alsof zijn schoenzolen vastgekleefd zaten aan de tegels. Hij durfde geen vin te verroeren en zette zich al schrap voor wat hem dadelijk te beurt zou vallen. Nog drie meter was de directeur verwijderd van de plaats waar hij stond. Het gezicht van de man was rood aangelopen. Het was hem aan te zien dat hij zich steeds meer opwond naarmate hij de plaats des onheils naderde.

Nog twee meter, meer niet, dan was de directeur bij hem. Matthias voelde het zweet in zijn handpalmen staan. Meneer Paepen moest hem toch al niet, en verdacht hem ervan dat hij vorige maand gelogen had over wat er met de verdwenen tekening van Linde was gebeurd. En nu kwam dit er nog een keer bovenop. Weer die stoorzender van een Matthias Devriendt, zou hij denken. Het was altijd dezelfde lastpost die hem het leven zuur maakte. Maar genoeg was genoeg. Hier moest paal en perk aan worden gesteld.

Matthias slikte het speeksel weg dat zich van schrik in zijn mond had verzameld. Op dat ogenblik liep de directeur hem voorbij zonder hem zelfs maar een blik waardig te keuren en beende hij verder in de richting van de schoolpoort.

Hij herademde. Wat was er gebeurd? Had meneer Paepen hem niet opgemerkt? Wist hij nog niet welke namen er op de poort stonden? Of was er iets anders aan de hand? Er waren verschillende jongens op school die Matthias heetten, misschien had de directeur de link met hem nog niet gelegd. In dat geval was dit niet meer dan uitstel van executie.

Opnieuw overviel hem de vraag wie voor deze rotstreek verantwoordelijk was en hoelang het gerucht over Linde en hem al de ronde deed op school. Tot vandaag had hij nooit iets in die zin opgevangen, maar het was natuurlijk typisch dat degene over wie geroddeld werd de laatste was die zulke leugens te horen kreeg; daar zorgden de roddelaars wel voor.

Was Dante daarom de laatste tijd zo kortaf tegen hem? Was hij op de hoogte van de praatjes die over Linde en zijn beste vriend werden verspreid? Waarom had hij dan niets gezegd? Waarom had hij niet gewoon gevraagd of het klopte wat er werd beweerd? Omdat hij aannam dat het waar was? Hoe kon Dante zoiets denken? Hij kende hem toch beter dan dat.

Iets anders schoof ineens zijn gedachten binnen. Was hij zelf verantwoordelijk voor wat er nu gebeurde? Het klopte dat hij de afgelopen weken vaak te zien was geweest in het gezelschap van Linde, maar hij had haar

nooit met een vinger aangeraakt. Geen enkele keer had hij haar hand in de zijne genomen, laat staan dat hij haar had gekust zoals sommige stelletjes deden bij de fietstalling of de frisdrankautomaten. En zelfs al had hij een van die dingen gedaan, dan was dat nog geen reden om zoiets gemeens op de schoolpoort te schrijven.

Achter zijn rug hoorde Matthias de directeur in de verte tekeergaan, zo hard dat hij bijna woordelijk kon verstaan wat er werd geroepen. Hij draaide zich om. Honderden fietsers en leerlingen te voet stroomden ineens het schoolplein op. Blijkbaar had meneer Paepen iedereen naar binnen gejaagd.

Matthias knikte tevreden. Dat zou ze leren, al diegenen die hem daar hadden staan uitlachen. In elk geval kon hij van één ding zeker zijn: straks was de zin verdwenen. Die liet de directeur daar geen minuut langer staan dan nodig.

Wie had het lef gehad om de poort op zo'n manier te beschadigen? Al sinds het begin van het schooljaar voerden leerkrachten en directie een fanatieke strijd tegen elke vorm van graffiti. Als er al eens iets met een balpen of markeerstift op de muur van een gang of op de deur van een klaslokaal werd geschreven, kon je er donder op zeggen dat de dader zwaar gestraft werd als uitkwam wie voor de schade verantwoordelijk was. En nu had iemand het aangedurfd om de hoofdingang van de school te bekladden, met een spuitbus nog wel.

Matthias schudde ongelovig zijn hoofd. Wie zoiets deed moest een verdraaid goede reden hebben om zo'n gewaagde streek uit te halen. Maar welke reden kon dat

zijn? Wie had er belang bij om zijn en Lindes naam zo door het slijk te halen? Hij had met niemand ruzie en hij had, voor zover hij wist, ook niemand beledigd of op een andere manier boos gemaakt. Tenzij natuurlijk...

Zijn gedachten stokten. Dante was kwaad op hem, al een week of twee. Kon het dat hij die zin op de schoolpoort had geschreven? Nee, onmogelijk. Zo zat Dante niet in elkaar. Hoewel... onlangs had hij op tv een commissaris van politie horen zeggen dat jaloezie het meest voorkomende motief was voor de moorden die in dit land werden gepleegd. Als iemand uit jaloezie al een medemens om het leven bracht, dan was een roddel op een schoolpoort natuurlijk peanuts.

Maar Dante? Dat kon toch niet. Ze waren vrienden, ze hadden de afgelopen maanden twee keer geweldig samengewerkt om op school een paar mysterieuze zaken op te lossen. Zoiets schiep een band. En dat gold eveneens voor Rani, want alles welbeschouwd kon hij haar van hetzelfde verdenken: dat ze ook jaloers was, daar had hij het verdorie zelf naar gemaakt. Was dit weer een soort boemerang die in zijn eigen nek belandde? Dat kon hij moeilijk geloven. Zoals gezegd: Rani had een hartgrondige hekel aan roddels en dan zou zij zelf...

Zijn gedachte was nog niet koud toen hij ineens Rani zag staan, ongeveer dertig meter van hem verwijderd. Ze leunde met haar schouder tegen de stam van een van de kastanjabomen die in een lange rij een scheiding vormden tussen het deel van het schoolplein voor de eerste en dat voor de tweede graad.

Matthias zag dat ze haar blik onafgebroken op hem gericht hield en dat er een spottend, neerbuigend lachje om haar lippen speelde. Zijn hart sloeg een slag over. Het leek bijna alsof ze plezier beleefde aan wat hij nu meemaakte. Zat zij hier dan toch achter?

Vastberaden, boos ineens, stevende hij op haar af, maar net op dat ogenblik rinkelde de bel. Rani duwde zich van de boomstam af en liep naar de ingang van het schoolgebouw.

Teleurgesteld keek Matthias haar na. De kans was verkeken, maar meer dan uitstel was dit niet. Straks, tijdens de pauze van tien uur, zou hij haar met zijn vermoeden confronteren, daar kon ze vergif op innemen.

Bij De Fontein verscheen van Jo Claes...

...in de serie Niet voor mietjes:

Niet voor mietjes (1)

Het gevecht met de engel (2)

De roddel (3)

www.defonteinkinderboeken.nl

© 2019 Jo Claes

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Wil Immink Design

Omslagontwerp: Wil Immink Design/iStock

Grafische verzorging: Text & Image

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoordelijke wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5033 3 (e-book 978 90 261 5034 0)

NUR 283